

ÉGI-FÖLDI VALÓSÁG

(Markó Károly festménye)

„Sírt az ég egyik szemével
A másikkal nevetett;
Páros ívű szép szivárvány
Koszorúzta keletet...”

Valahányszor Markó Károly festménye, *A puszta* reprodukciójára nézek -- ami íróasztalom fölött függ -- ezek a gyönyörű sorok, Arany János szavai jutnak eszembe.

A kép végtelenbe nyúló tenger pusztaságának előterében elhagyott gémeskút áll, amit szivárvány-pár leng körül.

Az öreg kút, az időtől meggörbült ágas, hórihorgas gémet hordoz, melynek végét nagy kolonc húzza majd a földig. A gém másik végén vödör nélküli ostorfa kémleli a kutat. A bedőlt oldalú káva mellett ütött-kopott vályúk emlékeznek az egykori itatásra.

A gyarló kútágast felhőkbe ívelő gyönyörűséges szivárvány-pár vonja glóriába, szinte magával emelve az égre mutató gémet. Fölöttük az ég egyik fele viharfelhő, mellette bontakozó derű. Árny és fény. Sötétség és remény. A pillanat egyetlen élő tanúja a kút melletti tavacskában a múltó vihart elmélyülten szemlélő gólya.

Az örökkévalóságnak megörökített törékeny perc. A szinte tapintható, földig érő fénycsodák és a szegényes gémeskút, az égi és földi valóság, egyszerre csodálatos egység és ellentét, a világ teljessége.

Szeretem. Azért szeretem, mert ez is emlékeztet, hogy vannak a világon nem devalválódó, olyan örök értékek, mint egyszerűség, tisztaság.

A kép forrása:

Bodnár Éva: Id. Markó Károly pályaképe
<http://mek.oszk.hu/01600/01646/html/eletrajz.htm> (2016. 11.02.)

id. Markó Károly

A puszta